

“Başlıklar altında izah edileceği üzere iptali istenen normların, Yasa Koyucunun muradına aykırı olarak yorumlanmaya ve hatta, yok sayılmaya başlandığı değerlendirilmektedir. Bunun bir yansıması olarak, iptali istenen normların bağlayıcı olma özelliğinin ortadan kalktığı, keyfi uygulamalara araç yapıldıkları ve birçok hak ihlaline yol açtıkları düşünülmektedir.

Anayasaya aykırılık gerekçesi kaleme alınırken, sayısız örneği bulunan bu tür uygulamalara dair olabildiğince az somut misal vermeye çaba gösterilmiştir. Bu noktada ise, örgüt faaliyeti kapsamında işlenen uyuşturucu ticareti suçlarında ihtisas mahkemesi olan Gaziantep 3. Ağır Ceza Mahkemesinin bağlı bulunduğu Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi ilamlarına, ağırlıklı olarak da uyuşturucu madde ticareti suçuyla ilgili kararlara atıf yapılmıştır. Ne var ki, hemen her bölge adliye mahkemesinde benzer uygulamaların devamlılık arz edecek biçimde hayata geçirildiği yargı mensuplarının hemen hepsi tarafından bilinmektedir. Sadece, bölge adliye mahkemeleri tarafından bakılan dosyaların kaçısı için duruşma açıldığına dair veri toplandığı takdirde, bazı dairelerin neredeyse hiçbir zaman duruşma açmadıklarının tespit edilebileceği düşünülmektedir.

A) 5271 Sayılı Yasanın 280. Maddesinin 1. Fıkrasının "e" ve "f" Bentleri Yönünden;

İlk derece mahkemesi kararların, bölge adliye mahkemeleri ceza daireleri tarafından bozulabilmesinin yasal dayanağı, 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "f" bendi ile aynı fıkranın "e" bendinin atıf yaptığı 289. maddesidir.

Ne var ki, hemen her bölge adliye mahkemesi tarafından, sınırlı sayıdaki bozma sebeplerinin görmezden gelindiği; ilk derece mahkemesi kararlarının suçun sübutundan, suçun nitelendirilmesinden, cezanın türü ve miktarından, cezayı arttıran veya eksilten sebeplerden ve hatta, hâkimin takdir yetkisine giren meselelerden bozulduğu bilinmektedir.

Misaller;

*-Suçun sübut bulduğu gerekçesiyle sanık hakkında mahkumiyet kararı verilmesi gerektiğine dair, Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 18.05.2023 tarih, 2020/511 esas ve 2023/695 karar sayılı bozma ilamı.

*-Suçun sübut bulmadığı gerekçesiyle sanık hakkında beraat kararı verilmesi gerektiğine dair, Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 17. Ceza Dairesinin 27.02.2024 tarih, 2023/128 esas ve 2024/551 karar sayılı bozma ilamı.

*-Eylemin nitelendirilmesinde hata yapıldığı gerekçesiyle mahkumiyet kararı verilmesi gerektiğinde dair, Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 11.03.2024 tarih, 2023/691 esas ve 2024/673 karar sayılı bozma ilamı.

*-Eylemin nitelikli hallerinden birinin vücuda gelmediğinden bahisle tesis edilen Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 05.03.2024 tarih, 2024/914 esas ve 2024/605 karar sayılı ilamı.

*-Eylemin nitelendirilmesinde hata yapıldığı gerekçesiyle beraat kararı verilmesi gerektiğine dair, Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 05.07.2023 tarih, 2023/1339 esas ve 2023/1046 karar sayılı bozma ilamı.

Esas Sayısı : 2024/92
Karar Sayısı : 2024/99

*-Sırf, ceza miktarının fazla olduğu gereğiyle tesis edilen Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 7. Ceza Dairesinin 18.01.2024 tarih, 2022/715 esas ve 2024/150 karar sayılı bozma ilamı.

*-Sırf, takdiri indirim müessesinin uygulanmaması gerekçesiyle tesis edilen Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 25.01.2024 tarih, 2024/427 esas ve 2024/278 karar sayılı bozma ilamı.

*-Sırf, hükmedilen adli para cezası için takdir edilen taksit miktarının az bulunması şeklindeki gerekçeyle tesis edilen Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 17.01.2024 tarih, 2024/61 esas ve 2024/170 karar sayılı bozma ilamı.

*-Benzer durumlarla ilgili Yargıtay uygulamalarında sıkça vurgulandığı üzere, mahallinde düzeltilebilir maddi hata olarak değerlendirilebilecek hususlarla ilgili Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 03.01.2024 tarih, 2023/2391 esas ve 2024/17 karar sayılı bozma ilamı.

Sadece Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi için değil, Ülke çapında faaliyet gösteren bütün bölge adliye mahkemeleri için sayısız örnek gösterilebilecek bu tür uygulamaların, genele yayıldığı ve rutin bir tatbikata evrildiği gözlemlenmektedir.

Bu tür bozma kararlarıyla 5271 Sayılı Yasa açıkça ihlal edilmekte ve Yasa Koyucu tarafından bölge adliye mahkemelerine verilen bir vazifenin, ilk derece mahkemelerine hukuka aykırı olarak yaptırıldığı düşünülmektedir.

Tahdidi olarak sayılan bozma sebeplerini görmezden geldikleri değerlendirilen bölge adliye mahkemeleri tarafından, "direnme yasağı" hususunda katı bir tutum sergilendiği ve bu yüzden, ilk derece mahkemelerinin hukuken ve vicdanen inanmadıkları kararları verme noktasında mahkum edildikleri düşünülmektedir.

Bu şekildeki uygulamalarıyla bölge adliye mahkemelerinin, kendilerini Yargıtay Ceza Genel Kurulundan daha üstte, denetlenemez bir temyiz mahkemesi konumuna terfi ettirdikleri düşünülmektedir. Gerçekten de, Yargıtay ceza dairelerinin bozma kararları sonrasında direnme yetkisini kullanabilen ilk derece mahkemeleri, hukuken ve vicdanen doğru olduklarına inandıkları kararlarda ısrar edebilmekte ve verdikleri direnme kararları, ilgili yüksek daire denetiminden bir kez daha geçerek, yüksek yargı mensuplarının geniş katılımıyla vücuda getirilen Yargıtay Ceza Genel Kuruluna ancak ulaşabilmektedir. Ne var ki, bölge adliye mahkemeleri, bu yöndeki uygulamalarıyla Yargıtay için öngörülen bu aşamaların hiçbirini işletmeksizin, Yargıtay Ceza Genel Kurulu gibi kesin ve direnilmesi mümkün olmayan kararları ilk elden vermektedirler.

Bu tür uygulamaların beraberinde getirdiği neticeler ve ihlaller ise, aşağıdaki başlıklar altında şu şekilde özetlenebilir;

a) Hak Arama Hürriyetinin ve Etkili Başvuru Hakkının İhlali (Anayasa'nın 36. ve 40. Maddeleri);

Bölge adliye mahkemeleri, beraate yönelik ilk derece mahkemesi hükümlerini, mahkumiyet kararı verilmesi gerektiğinden bahisle bozmaktadırlar. Bu gibi durumlarda ise şu sorun ortaya çıkmaktadır: Beraat eden kişi hakkında bu tür bir bozma karar verilip dosya ilk

derece mahkemesine gönderildiğinde, direnme yasağı uyarınca tesis edilen mahkumiyet hükmü, yine bölge adliye mahkemesinin aynı dairesi tarafından incelenmekte ve mahkumiyet hükmüne konu ceza miktarı 5 yıl süreli haptisten fazla değilse, 5271 Sayılı Yasanın 286. maddesinin 3. fıkrasındaki istisnalar hariç olmak üzere istinaf başvurusu kesin olarak reddedilmektedir.

Başka bir örnekte ise; ilk derece mahkemesi tarafından 5 yıldan fazla süreli hapis cezasına mahkum edilen biriyle ilgili suç vasfından, cezanın miktarından veya cezada indirim yapılmasını gerektiren hükümlerin uygulanmamasından bahisle bölge adliye mahkemesi tarafından 5271 Sayılı Yasanın 289. maddesine aykırı bir bozma kararı verildiğinde ve bozma sonrası davayı tekrar görmeye başlayan ilk derece mahkemesi tarafından ceza miktarı bozma kararı doğrultusunda 5 yıl veya daha az süreli hapis cezasına indirildiğinde, bu hüküm tekrar bozma kararı veren bölge adliye mahkemesi ceza dairesinin önüne gitmekte ve fakat, istinaf başvurusunun kesin ve yasa yolları kapalı olmak üzere reddine karar verilmektedir.

Yine, ilk derece mahkemesi tarafından 5 yıldan az süreli hapis cezasına mahkum edilen biri hakkında, daha fazla ceza verilmesi gerektiğinden bahisle bir bozma kararı verildiğinde ve fakat, ilk derece mahkemesi tarafından ceza arttırıldığı halde hükmün konusu 5 yıl süreli hapis cezasını geçmediği takdirde, bu hüküm de tekrar bozma kararı veren bölge adliye mahkemesi ceza dairesinin önüne gitmekte ve fakat, ceza arttırıldığı halde istinaf başvurusunun kesin ve yasa yolları kapalı olmak üzere reddine karar verilmektedir.

Yukarıdaki misaller, bu tür bozma kararları sonrası ilk derece mahkemesi tarafından hükmün açıklanmasının geri bırakılması kararı verilmesi ihtimali için de geçerlidir. Zira, hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar veren ilk derece mahkemesi, 5271 Sayılı Yasanın 231. maddesinin 8. fıkrası uyarınca belirlenen denetim süresi içerisinde kasıtlı bir suç işlenmesi durumunda bu kişi hakkındaki hükmü açıklamakta ve bu hüküm, yine aynı bölge adliye mahkemesi ceza dairesi tarafından incelenip kesinleştirilmektedir. Halbuki, hukuka uygun olarak bölge adliye mahkemesi tarafından ilk derece mahkemesinin verdiği beraat hükmü kaldırılıp, hükmün açıklanmasının geri bırakılması kararı daire tarafından verildiğinde, açıklanacak olan hükmün temyiz yasa yoluna tabi olacağı belirtilecektir.

Daha fazla örneklendirilebilecek bu tür hukuka aykırı uygulamalar yüzünden, aleyhine verilen hükmü temyiz yasa yoluna taşıma noktasında yanıltılan kişilerin, "Yasa Yollarından Etkin Şekilde Yararlanma Hakkı" ihlal edilmiş olmaktadır.

Bu konuyla ilgili, Yargıtay 9. Ceza Dairesinin 10.05.2022 tarih, 2021/13673 esas ve 2022/4236 karar sayılı ilamında aynen, "...adı geçen mağdurelerle ilgili sanık hakkında verilen 25.07.2018 tarihli beraat kararının istinaf incelemesini yapan Bölge Adliye Mahkemesince beraat hükümlerinin hukuka aykırı olarak mahkumiyet kararı verilmesi gerektiğinden bahisle bozulmasından sonra anılan karara direnme yetkisi bulunmayan ve kanunen uyma zorunluluğu bulunan ilk derece mahkemesince verilen mahkumiyet hükmünün aslında Bölge Adliye Mahkemesince verilmiş bir karar olarak kabulünde zorunluluk bulunduğu, esas olarak Bölge Adliye Mahkemesince beraat hükmünün mahkumiyet veya mahkumiyet hükmünün beraat olması gerektiği yönünde bozma kararı verilemeyeceği, bu tür kararların istinaf başvurusu üzerine Bölge Adliye Mahkemesince verilmesi gereken kararlardan olduğu, bu şekilde verilen kararların ilk derece mahkemesi kararı niteliğinde bulunduğu kabulü halinde esasen tarafların var olan temyiz haklarının ellerinden alınmış olacağıın anlaşılması karşısında, mahkemece bozmaya uyularak yapılan yargılama neticesinde kurulan yeni mahkumiyet hükmünün de temyizi kabil olduğu kabul edilerek" şeklindeki gerekçe kaleme alınmıştır.

Benzer bir durumla ilgili Yargıtay 1. Ceza Dairesinin 10.03.2021 tarih, 2020/3670 esas ve 2021/3758 karar sayılı ilamında ise aynen, "...CMK 280/1-e maddesinde Bölge Adliye Mahkemelerinin duruşma açmaksızın hükmün bozulmasına karar verebileceği hallerin sınırlı olarak sayıldığı, söz konusu dosya içeriğinde, ilk derece mahkemesi kararının İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi 1. Ceza Dairesi'nin 22.12.2017 gün ve 2017/1092 Esas 2017/1072 Karar sayılı kararı ile duruşma açılmaksızın sanıklar aleyhine suç vasfı yönünden bozulmasına karar verildiği, oysa bu hususun sınırlı olarak sayılan bozma nedenleri arasında gösterilmediği, Bölge Adliye Mahkemesi Ceza Dairesinin duruşma açarak karar vermek yerine bozma kararı vermesinin ve bu bozmaya dayanarak İlk Derece Mahkemesinin yeniden hüküm kurmasının yasal dayanağı bulunmadığından gerek anılan bozma kararının ve gerekse İlk Derece Mahkemesince ikinci kez verilen kararın yok hükmünde sayılması gerektiği," şeklindeki değerlendirmeye yer verilmiştir.

Aslında, Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin 10.05.2022 tarih, 2021/13673 esas ve 2022/4236 karar sayılı ilamında da vurgulandığı üzere, 5271 Sayılı Yasanın 289. maddesine muhalefet edilerek verilen bozma kararları sonrası ilk derece mahkemeleri tarafından tesis edilen hükümlerin, esasen bölge adliye mahkemesi kararı niteliğinde olduğu kabul edilerek temyiz yasa yoluna tabi oldukları kabul edilebilecekse de, istinaf başvurusunun esastan reddine dair bölge adliye mahkemesi ilamlarında kararların kesin olduğu belirtildiği için, yasa yolunda yanıtılan hak sahipleri temyiz yasa yoluna başvurmayacaklardır.

Şayet, Yargıtay 1. Ceza Dairesinin 10.03.2021 tarih, 2020/3670 esas ve 2021/3758 karar sayılı ilamında yer alan düşünce benimsenecek olur ise, bölge adliye mahkemelerinin bozma kararları ile bozma sonrası ilk derece mahkemeleri tarafından tesis edilen ikinci hükümler "yok hükmünde" olacağından, aslında hukuki değeri olmayan sayısız kararın infaza verildiği sonucu ortaya çıkacaktır.

Yargıtay 1. ve 9. Ceza Dairelerinin gibi birçok farklı düşünce ortaya atılabilecek bu konunun yadsınamayacak en vahim neticesi, aslında usulüne uygun bir şekilde kesinleşmediği halde, kesinleştirme işlemi yapılan sayısız ilamın infaza verildiği gerçeğidir.

Gerçekten de, bu şekildeki uygulamalar yüzünden, temyiz yasa yolundan faydalanma noktasında yanıtılan sanık veya katılan sıfatını haiz sayısız kişi hakkında, hukuken kesinleşmediği halde hukuka aykırı kesinleştirme işlemleri yapılmış ve halen yapılmaktadır. Hatta, bunlardan birçoğu infaz edilmiştir. Ayrıca, bunlar adli sicil kayıtlarına işlenmiş ve tekerrüre esas alınmışlardır. Bu vahim tablo ise bir Hukuk Devletinde kabul edilebilir değildir.

Netice olarak, bu tür bozma kararları yüzünden, birinci ve ikinci derece mahkemeleri esasen birleşerek birlikte hüküm tesis etmektedirler. Şeklen istinaf yasa yolundan geçen bu tür hükümler, aslında herhangi bir yasa yolu denetiminden geçmeyen, ilk elden bölge adliye mahkemeleri tarafından verilen ve "Tek Aşamalı" bir yargılama neticesinde tesis edilen kararlardır ve gerçekte kesinleşmedikleri halde infaz edilmektedirler.

İzah edilen sebeplerle 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin Anayasa'nın 36. ve 40. maddelerine aykırı olduğu düşünülmektedir.

b) İhsas'ı Rey ve Hâkimin Tarafsızlığı Meselesi (Anayasa'nın 9. Maddesi);

Hâkim veya heyet, hüküm verirken kanun gereğince bu hükmün gerekçesini yazmak ve kanaatini bildirmek zorundadır. Doktrinde ve birçok Yargıtay içtihadında da zikredildiği üzere,

bozma kararından sonra aynı hâkimin veya heyetin davaya bakmasında sakınca yoktur. Yani, kararı bozulan hâkimin veya heyetin reyini açıkladığından bahisle davadan çekinmesi veya reddedilmesi mümkün değildir.

Buradaki önemli nokta, yasal zarureten dolayı reyın açıklanmasıdır. Şayet, yasal bir zaruret olmadığı halde rey açıklanmışsa, keyfilik söz konusudur ve hâkimin veya heyetin tarafsızlığı ortadan kalkmaktadır.

İşte, suçun sübut bulup bulmadığı, eylemin nitelendirilmesi, cezanın türü ve miktarı veya cezayı arttıran yahut eksilten sebepler gibi, 5271 Sayılı Yasada tahdidi olarak sayılan bozma sebepleri dışında bozma kararları veren bölge adliye mahkemesi ceza daireleri, yasal dayanağı olmayan bu tür kararlarından ötürü reylerini keyfi olarak açıklamış ve tarafsızlıklarını yitirmiş olmaktadır.

Ne var ki uygulamada, bozma kararları sonrasında dosyaları tekrar ele alan ilk derece mahkemeleri tarafından bölge adliye mahkemelerinin istediği şekilde hüküm tesis edilmekte ve fakat, bu yeni hükümlerle ilgili tekrar istinaf yasa yoluna başvurulduğunda, daha önce reylerini keyfi olarak açıklamış olan yargı mensupları tarafından işın esasına girilmektedir. Aslında bu, "Hak Arama Hürriyetinin ve Etkili Başvuru Hakkının İhlali" başlıklı bölümde izah edilen "Tek Aşamalı" yargılamanın tabii neticesidir.

Bu durum, Yargıtay'ın pozisyonu ile karıştırılmamalıdır. Zira Yargıtay, eylemin sübut bulup bulmadığıyla, fiilin nitelendirilmesiyle, cezanın türü ve miktarıyla veya cezayı arttıran yahut eksilten sebeplerle ilgili bozma kararlarını Anayasadan ve yasalardan aldığı yetki ile vermektedir. Yani, Yargıtay tarafından açıklanan rey, yasal zarureten kaynaklanmaktadır.

İzah edilen sebeplerle 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin Anayasa'nın 9. maddesine aykırı olduğu düşünülmektedir.

c) Savunma Hakkının Kısıtlanması (Anayasa'nın 36. Maddesi);

Kısaca kovuşturma, iddia ile savunmanın dinlenilmesi ve deliller münakaşa edildikten sonra hüküm verilmesi şeklinde tarif edilebilir. Ne var ki, birtakım bölge adliye mahkemesi ceza daireleri tarafından hayata geçirilen "Tek Aşamalı" yargılama sistemi, aslında tersine yürüyen asimetric bir yargılama faaliyetini de beraberinde getirmektedir.

Zira, bir üst başlıkta izah edildiği üzere, 5271 Sayılı Yasaya aykırı bozmalarda, bölge adliye mahkemeleri tarafından uyuşmazlığın esasına dair hükümler peşinen verilmekte, hükümden önce yapılması gereken duruşmaların icrası ise ilk derece mahkemelerine tevdi edilmekte ve önceden esası açıklanan hükümler, şeklen ilk derece mahkemeleri tarafından tefhim edilmektedir. Görüldüğü gibi, 5271 Sayılı Yasaya aykırı bozma kararları yüzünden, istinaf yasa yolu aşaması için sondan başa doğru devam eden asimetric bir yargılama metodu türetilmiştir.

Bu durum, Yargıtay'ın benzer gerekçelerle yaptığı bozmalarla karıştırılmamalıdır. Çünkü, suçun sübutu veya nitelendirilmesi gibi uyuşmazlığın esasına dair reyini 5271 Sayılı Yasaya aykırı biçimde açıklayıp bozma kararı veren bölge adliye mahkemesinin uyuşmazlığın esasına dair düşüncesini bilen davanın tarafları, direnme yetkisi olmayan ilk derece mahkemesinin nasıl bir karar vermek zorunda olduğunu bilmekte, Yargıtay bozmalarında olduğu gibi uyma veya direnme yönündeki isteklerini iletememekte, yapacakları savunmalar

önemini yitirmekte ve ilk derece mahkemesi tarafından direnme yasağı uyarınca mecburiyete binaen tesis edilen hükmü, ne karar vereceğini önceden bildikleri bölge adliye mahkemesine ümitsizce götürmektedirler.

Özellikle savunma makamını temsil eden sanık ve müdafilerin, bölge adliye mahkemeleri tarafından verilen bu tür bozma kararlarının ardından ilk derece mahkemelerindeki duruşmalarda savunma hakları kısıtlanmaktadır. Zira sanık veya müdafî tarafından yapılacak hiçbir savunmanın, uyuşmazlığın esası hakkındaki reyini peşinen açıklamış olan bölge adliye mahkemesi kararının ve direnme yasağının karşısında ehemmiyeti kalmamaktadır.

İzah edilen sebeplerle 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin Anayasa'nın 36. maddesine aykırı olduğu düşünülmektedir.

d) Yeknesaklık ve Ulus Devleti Mefhumları Yönünden (Anayasa'nın 2. Maddesi);

Ulus Devlet olmanın en önemli özelliklerinden birisi, hukuk kurallarının Ülke çapında yeknesak bir şekilde uygulanıyor olmasıdır. Ne var ki, her istinaf bölgesi, içtihat makamı olan Yargıtay'ı da görmezden gelerek kendi uygulamalarını ortaya koymaktadır. Ancak federe bir yapıda makul karşılanabilecek bir şekilde aynı uyuşmazlıklarla ilgili her istinaf bölgesinde farklı uygulamaların hayata geçirilmesi Hukuk Devletinde kabul edilemez.

Buna dair, örgüt faaliyeti kapsamında işlenen uyuşturucu ticareti suçlarında ihtisas mahkemesi olan Gaziantep 3. Ağır Ceza Mahkemesinin görev alanıyla ilgili şu somut örnek verilebilir. Eroin, kokain veya metamfetamin gibi uyuşturucu maddeler için, suç vasfının belirlenmesinde madde miktarı esas alınarak birtakım yargısal varsayımlar kabul edilmektedir. Ne var ki, bu tür maddeler için kabul edilen şahsi kullanım sınırı bölge adliye mahkemelerine göre değişkenlik göstermektedir.

Bunun neticesi olarak, 10 gram ağırlığında eroin maddesi taşıırken Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesinin görev alanında yakalanan birine uyuşturucu madde ticareti suçundan ceza verilebilirken, başka bir bölge adliye mahkemesinin görev alanında aynı veya daha fazla miktarda madde taşıırken yakalanan diğer bir kişiye kullanmak için uyuşturucu madde bulundurmamak suçundan hüküm tesis edilebilmektedir.

Bu noktada, bölge adliye mahkemelerinin madde miktarına dayalı yargısal varsayımlardan hareketle verdikleri beraat kararları, çoğu zaman Yargıtay'ın önüne gitmemektedir. Zira, 5271 Sayılı Yasaya aykırı biçimde beraat kararı verilmesi veya kullanmak için uyuşturucu madde bulundurmamak suçundan hüküm tesis edilmesi gerektiğinden bahisle verilen bölge adliye mahkemesi kararlarına istinaden ilk derece mahkemeleri beraat kararları verdiğinde, not fişiyle ilgili bölümde açıklanacak olan kaygılarla Cumhuriyet savcıları tarafından bu hükümler istinaf yasa yoluna götürülmemekte, götürülse bile istinaf talebi esastan reddedildiğinde, bölge adliye mahkemesi Cumhuriyet savcıları tarafından temyiz yasa yoluna müracaat edilmemektedir.

Buna benzer örnekler, hemen her suç için geçerlidir. Özellikle birçok hükmü 5 yıl veya daha az süreli hapis cezasına veya yalnız adli para cezasına konu olan asliye ceza mahkemeleri için durum daha da vahimdir. Zira, asliye ceza mahkemeleri tarafından verilen hükümlerin büyük bölümü temyiz yasa yolundan geçmeksizin kesinleşmektedir. Bunun neticesi olarak da, asliye ceza mahkemesinde görev yapan hâkimlerin, hukuk kurallarının yorumuna dair

Yargıtay'ın ve doktrinin görüşlerine değil, görev yaptıkları bölge adliye mahkemesinin ne düşündüğüne odaklandıkları müşahede edilmektedir.

Hatta, başka bir yere tayin edilen hâkimin, aynı veya benzer bir uyuşmazlıkla ilgili önceki görev yerindeki tam aksine olacak biçimde, yeni atandığı yerin bağlı bulunduğu bölge adliye mahkemesinin görüşleri doğrultusunda karar vermeye mecbur kaldığı bilinmektedir. Bunun sebebi ise, 5271 Sayılı Yasaya aykırı olarak bölge adliye mahkemeleri tarafından verilen bozma kararları ile müstakil bir başlık altında izah edilecek olan not fişi kaygısıdır.

İzah edilen sebeplerle 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin Anayasa'nın 2. maddesine aykırı olduğu düşünülmektedir.

e) Hâkimin, Anayasa'nın 138. Maddesinde Belirtilen Özelliklerini Yitirmeye Başlaması;

Bölge adliye mahkemeleri tarafından 5271 Sayılı Yasaya aykırı olarak verilen bozma kararları yüzünden, Anayasa'nın 138. maddesinin 1. ve 2. fıkraları da ihlal edilmektedir. Zira, 5271 Sayılı Yasaya aykırı olarak verilen her bozma kararı hukuki dayanaktan yoksun ve keyfidir. Ne var ki, hukuki olmayan bu bozma kararları sonrası, ilk derece mahkemelerinde görev yapan hâkimler, direnme yasağının katı yorumuyla ve not fişi kaygısıyla Anayasaya, kanunlara ve hukuka uygun olarak vicdani kanaatlerine göre değil, bölge adliye mahkemesinin belirttiği şekilde karar vermeye mecbur edilmektedirler.

5271 Sayılı Yasaya açıkça aykırı olan bu tür bozma kararlarının, hukuki dayanaktan yoksun olmaları sebebiyle emir veya talimat olarak addedilmeleri mümkündür. Bu yorum, Yargıtay 1. Ceza Dairesinin 10.03.2021 tarih, 2020/3670 esas ve 2021/3758 karar sayılı ilamındaki değerlendirme nazara alındığında, afaki olmayacaktır. Zira, mezkur ilamda 5271 Sayılı Yasaya aykırı olarak verilen bölge adliye mahkemesi kararlarının "yok hükmünde" olduğu belirtilmektedir. Hal böyle olunca, hukuki değeri bulunmadığı halde, ilk derece mahkemelerinin istenilen şekilde karar verme noktasında icbar edilmesi, ancak emir ve talimat mefhumlarıyla izah edilebilir.

Birtakım bölge adliye mahkemesi ceza dairelerinin, bozma noktasındaki 5271 Sayılı Yasaya aykırı tutumları, hâkimin takdir yetkisine müdahaleye kadar varmaktadır. Bölge adliye mahkemeleri tarafından, suçun sübutu veya nitelendirilmesi gibi uyuşmazlığın esasını ilgilendiren meselelerin dışında, hâkimin takdir yetkisi ile ilgili noktalarda da bozma kararları verilmekte, ilk derece mahkemelerinde görev yapan hâkimler, adeta birer memura dönüşmektedirler.

Bölge adliye mahkemeleri tarafından hâkimin takdir yetkisine kadar müdahale edildiğinde, ilk derece mahkemesi yargı mensupları, hâkim olma vasıflarını tamamen yitirme noktasına gelmektedirler. Zira, takdir yetkisine kadar müdahale edilen bir ilk derece mahkemesi, yargı organı olma vasfını tamamen yitirerek bölge adliye mahkemesinin sekreteryası haline gelmekte ve takdir yetkisi dahi ellerinden alınan hâkimler, ikinci derece mahkemesi tarafından ne şekilde karar verilmesi gerektiği kendilerine dikte edilen birer memura dönüşmektedirler. Kısacası, 5271 Sayılı Yasaya aykırı olarak verilen bozma kararları yüzünden, uyuşmazlığın esasıyla ilgili hâkimlerin vicdani kanaatlerine göre karar vermesi önlendiği gibi, bir de takdir yetkileri ellerinden alınan hâkimler, doktrinde ve Yargıtay içtihatlarında defalarca tartışılıp hudutları çizilmiş seçme ve takdir etme yetkilerini kullanamamaktadırlar.

Gerçekten de, doktrinde ve Yargıtay uygulamalarında devamlı vurgulandığı üzere, serbest takdir sisteminin neticesi olarak, takdire dayalı müesseselerin uygulanmasını veya uygulanmamasını gerektiren nedenlerin varlığını veya yokluğunu belirleme yetkisi yargılamayı yapan hâkime aittir. Çünkü yargılama süreci boyunca maddi gerçeğe ulaşma ve adaleti sağlama yolunda çaba harcayan hâkim, sanığı birebir gözlemleyen ve bu bağlamda takdire dayalı müesseselerin uygulama şartlarının varlığını veya yokluğunu en iyi tespit edebilecek konumda olan kişidir.

Hâkimin takdir yetkisi ile ilgili ilk akla gelen misal, 5237 Sayılı Yasanın 62. maddesi olduğu için, hâkimin takdir yetkisine giren diğer bütün hususlarla ilgili tek tek izahatta bulunmak yerine bu bahis, 5237 Sayılı Yasanın 62. maddesi özelinde açıklanacaktır.

Takdir yetkisine giren hususlarda içtihat makamı olan Yargıtay tarafından dahi, "...takdiri indirim yapılması gerekirken" veya "...takdiri indirim yapılmaması usul ve yasaya aykırı görülmüştür." gibi emredici cümlelerin kullanılmasından imtina edilmekte ve fakat, gereksizliğe veya çelişkili gerekçeye vurgu yapılarak bozma kararları verilebilmektedir. Bu şekildeki bozma kararları sonrası ilk derece mahkemesi gerekçe kaleme alarak veya çelişkiyi gidererek yine takdir yetkisini ilk kararındaki gibi uygularsa, bu sefer Yargıtay tarafından bozma konusu yapılmamaktadır.

Kaldı ki, 5237 Sayılı Yasanın "...takdiri indirim nedenleri kararda gerekçeleriyle gösterilir." şeklindeki cümlesine göre, takdiri indirim yapılmaması değil, yapılması durumunda gerekçe kaleme alınması gerekmektedir. Yine, madde metninde takdim indirim yapılmamasına değil, ne gibi gerekçelerle yapılabileceğine misaller verilmiştir.

Bu hususla ilgili, takdiri indirim müessesinin Yargıtay Ceza Genel Kurulu ve yüksek daire kararlarıyla uzun bir şekilde izah edildiği ilk derece mahkemesi kararını bozan Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 01.03.2024 tarih, 2024/783 esas ve 2024/595 karar sayılı ilamı örnek gösterilebilir. Söz konusu bozmaya konu ilk derece mahkemesi kararında Yargıtay Ceza Genel Kurulu ve yüksek daire kararlarına yapılan atıflarla uzun bir şekilde izah edilen hususlarla ilgili ikinci derece mahkemesi tarafından "...hukuka aykırı yorumlar yoluyla" şeklindeki tek bir cümle ile bozma kararı verilmiştir. Yine, Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 17.01.2024 tarih, 2024/61 esas ve 2024/170 karar sayılı ilamı da, diğer bir örnek olarak gösterilebilir.

Bunlar gibi birçok misal verilebilecek konuda, bölge adliye mahkemelerinin yasaları ve Yargıtay'ın istikrar kazanmış uygulamalarını görmezden gelebildikleri müşahede edilmektedir.

Zaten, "Hak Arama Hürriyetinin ve Etkili Başvuru Hakkının İhlali" başlıklı bölümde izah edildiği üzere; birinci ve ikinci derece mahkemelerinin esasen birleşerek birlikte hüküm tesis etmesinin, bu noktada ilk derece mahkemelerinin vicdani kanaatine önem verilmemesinin, ilk derece mahkemelerinin adeta ikinci derece mahkemelerinin sekreteryası haline dönüşmesinin, istinaf yasa yolu müessesinin aslında "Önce Hüküm Sonra Yargılama" olarak ifade edilebilecek "Tek Aşamalı Asimetrik Yargılama Sistemi"ne evrilmesinin ve tesis edilen hükümlerin gerçekte bölge adliye mahkemeleri tarafından ilk elden verilmiş kararlar niteliğini arz etmesinin kaçınılmaz neticesinin bu olduğu düşünülmektedir.

Kısaca, bozma kararları kesin ve yasa yolları kapalı olarak verildiği için, bu noktada denetlenemeyen bölge adliye mahkemeleri Anayasayı, yasaları ve Yargıtay içtihatlarını yok

sayarak kendi uygulamalarını ilk derece mahkemelerine dikte eden birer denetlenemez temyiz mahkemesine dönüşmektedirler.

Bozma kararlarının niteliğine dair "Önce Hüküm Sonra Yargılama" metodunda ifade edilen "hüküm", 5271 Sayılı Yasanın 223. maddesi anlamında değilse de, uyuşmazlığın esas bağlamında bir hükümdür. Gerçekten de, ilk derece mahkemesi tarafından tesis edilen beraat hükmüne dair mahkumiyet kararı verilmesi gerektiğinden bahisle verilen bir bozma kararı temel ceza miktarı üzerinden arttırım ve indirim yapılmasını gerektiren hükümlerin tatbiki ile bulunacak somut ceza miktarını ihtiva etmiyorsa da, suçun sübutu noktasında davanın esasını neticeye bağlayan kesin bir hükümdür. Aynı husus, ilk derece mahkemesi tarafından tesis edilen mahkumiyet hükmüne dair beraat kararı verilmesi gerektiğinden veya suçun nitelendirmesinden yahut cezada arttırım ve indirim yapılmasını gerektiren hükümlerin tatbikinden bahisle verilen bozma kararları için de geçerlidir. İşte, bu tür hukuka aykırı bozma kararları ile uyuşmazlığın esasına dair kanaat ve hüküm peşinen açıklanmakta, ardından başta icra edilmesi gereken duruşmalar ilk derece mahkemesine yaptırılmakta ve somut ceza miktarını belirleyen şekli hüküm, ilk derece mahkemesine kurdurulmaktadır.

5271 Sayılı Yasaya aykırı olarak verilen bozma kararları yüzünden, hukuken ve vicdanen benimsemediği kararları verme noktasında mahkum edilen ilk derece mahkemesi hâkimleri, bölge adliye mahkemesi tarafından dikte edildiği şekilde karar verdiklerinde ve bu kararlar istinaf incelemesinden geçip temyiz yasa yoluna gittiğinde, başka bir sorun daha ortaya çıkmaktadır.

İlk derece mahkemesi hâkiminin hukuki ve vicdani kanatıyla verdiği hüküm bölge adliye mahkemesi tarafından 5271 Sayılı Yasaya aykırı olarak bozulduğunda ve aynı hâkim tarafından benimsenmese dahi mecburen tesis edilen ikinci hükmün Yargıtay tarafından başka bir düşünceyle kaldırıldığında, dosya kendisine gönderilen ilk derece mahkemesi hâkimi Yargıtay'ın bu kararına direnemeyecektir. Zira, kendisi tarafından benimsenen direnilebilecek bir hüküm söz konusu olmayacaktır.

Bu durumda ise, yargılama süreci boyunca maddi gerçeğe ulaşma ve adaleti sağlama yolunda çaba harcayan hâkimin, hem bölge adliye mahkemesi hem de Yargıtay tarafından açıklanan iki farklı görüş karşısında benimsediği kendi görüşünde ısrar etme şansı olmayacak ve yine benimsemediği bir karar vermek durumunda kalacaktır.

Görüldüğü üzere, bölge adliye mahkemelerinin 5271 Sayılı Yasanın 289. maddesine aykırı olarak verdikleri kararlar yüzünden, yasaların öngördüğü hukuki süreçler arasındaki bağlantılar kopmakta, yargılamanın aşamaları hukuki mecrasından çıkmakta, başvurulabilecek usul araçlarının içi boşaltılmakta ve ilk derece mahkemesinde görev yapan hâkimler, yargılamanın sujesi olmaktan uzaklaştırılmaktadırlar.

İzah edilen sebeplerle 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin Anayasa'nın 138. maddesine aykırı olduğu düşünülmektedir.

f) Makul Sürede Yargılanma Hakkının İhlal Edilmesi (Anayasa'nın 36. ve 141. Maddeleri);

Bölge adliye mahkemeleri tarafından, 5271 Sayılı Yasanın 280. ve 289. maddesine aykırı olarak verilen her bozma kararında, "Makul Sürede Yargılanma Hakkı" da ihlal edilmektedir. Zira, bölge adliye mahkemeleri tarafından duruşma açılıp hüküm tesis etmekten

imtina edildiğinde, bozma kararları verilip dosyalar ilk derece mahkemelerine geri gönderilmekte ve davanın kesin hükümle neticelenme süreci uzamaktadır.

Özellikle, Yargıtay tarafından dahi mahallinde düzeltilebilir maddi hata olarak kabul edilen veya düzeltilerek tasdik edilen sebeplere dayanılarak bozma kararları verilmesi, bu durumu daha da vahim hale getirmektedir.

Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 03.01.2024 tarih, 2023/2391 esas ve 2024/17 karar sayılı ve aynı Dairenin 17.01.2024 tarih, 2024/61 esas ve 2024/170 karar sayılı ilamları buna örnek gösterilebilir. Bu tür bozma kararlarıyla dosyalar ilk derece mahkemelerine geri gönderilmekte, ilk derece mahkemeleri tarafından gün verilmesi, duruşma icra edilmesi, yeniden hüküm tesisi, dosyanın tekrar bölge adliye mahkemesine gönderilmesi ve yeniden daire tarafından ele alınması aşamaları için geçecek süreler yüzünden, ya hükmün istinaf yasa yolunda kesinleşme ya da dosyanın temyiz yasa yoluna gönderilip Yargıtay tarafından inceleme süreci uzamaktadır. Bu zaman kaybı ise, tamamen bölge adliye mahkemelerinin 5271 Sayılı Yasayı ihlal etmesinden ötürü oluşmaktadır.

Bir diğer örnek ise, Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 08.02.2024 tarih, 2024/269 esas ve 2024/354 karar sayılı ilamı olarak gösterilebilir. Birlikte yargılanan üç sanıktan ... ile ... hakkında sadece takdiri indirim yapılmaması gerekçe gösterilerek ilk derece mahkemesi kararı bozulurken, üçüncü sanık ... hakkında hiçbir gerekçe kaleme alınmadığı halde, onun için de bozma kararı verilmiş, ... hakkındaki hükmün temyiz yasa yoluna gitme süreci, 5271 Sayılı Yasaya aykırı olarak sebepsiz ve gerekçesiz olarak uzatılmıştır. Elbette, söz konusu kararda, müstakil bir başlık altında izah edilen hâkimin takdir yetkisine müdahale edilerek 5271 Sayılı Yasaya aykırı bir karar verilmesi ve duruşma açmaktan imtina edilmesi sebebiyle ... ile ... hakkında da "Makul Sürede Yargılanma Hakkı" ihlal edilmiştir.

Burada birkaç somut misal verilen bozma kararlarının benzerlerine, Ülke çapında faaliyet gösteren hemen her Bölge Adliye Mahkemesinde tesadüf edildiği bilinmektedir.

İzah edilen sebeplerle 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin Anayasa'nın 36. ve 141. maddelerine aykırı olduğu düşünülmektedir.

g) Gerekçeli Karar Hakkının İhlal Edilmesi (Anayasa'nın 36. ve 141. Maddeleri);

Anayasa'nın 141. maddesine göre, bütün mahkemelerin her türlü kararları gerekçeli olarak yazılmalıdır. Ne var ki, bozma kararları kesin ve yasa yolları kapalı olarak verildiği için, bu noktada denetlenemeyen birtakım bölge adliye mahkemesi ceza daireleri, bozma kararlarını gerekçelendirmekten de imtina etmektedirler.

Mesela; Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 18.05.2023 tarih, 2020/511 esas ve 2023/695 karar sayılı bozma ilamında, ilk derece mahkemesi tarafından da tartışılan, hatta uzunca irdelenen bütün deliller, sadece "...ele geçirilen madde miktarı, sanığın kullandığı telefonda tespit edilen mesaj içerikleri ve madde çeşitliliği ile tanık Hüseyin'in beyanları" şeklinde soyut olarak sıralanmış ve mahkumiyet kararı verilmesi gerektiği belirtilmiştir. Görüldüğü gibi, ilk derece mahkemesinin aynı delillerle ilgili değerlendirmelerini çürütebilecek herhangi bir gerekçe kaleme alınmamış, zaten ilk derece mahkemesi tarafından irdelenen delillerle soyut olarak mahkumiyet hükmü verilmesi istenilmiştir. Bu durumda, ilk derece mahkemesi tarafından direnme yasağının katı yorumu yüzünden, delillerin soyut olarak sayılmasından ibaret olan bölge adliye mahkemesi gerekçesi olduğu gibi gerekçeli karara

aktarılarak mahkumiyet hükmü verilmiş ve Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesi 5. Ceza Dairesinin 11.07.2023 tarih, 2023/1481 esas ve 2023/1134 karar sayılı ilamı ile istinaf başvurusu esastan reddedilmiştir.

Bu örnekte olduğu gibi, hakkında mahkumiyet kararı verilen kişiyle ilgili gerekçe, sadece dosya kapsamında bulunan delillerin soyut olarak sayılmasından ibarettir. Madde miktarı, mesaj içerikleri ve madde çeşitliliğinin ne şekilde uyuşturucu madde ticareti suçuna vücut verdiğine dair herhangi bir izahat yapılmamış ve bunların, atılı suçun sübutu için aranan hangi kriterlerle ahenk gösterdiği ve niçin ilk derece mahkemesi tarafından yapılan değerlendirmenin dosya kapsamıyla örtüşmediği açıklanmamıştır. Ayrıca, ilk derece mahkemesi tarafından aşamalarda çelişkili olduğu için hükme esas alınmayan tanık anlatımının, niçin hükme esas alınması gerektiğine dair herhangi bir gerekçeye de yer verilmemiştir. Görüldüğü üzere, ilk derece mahkemesi tarafından hakkında beraat kararı verilen kişinin "Gerekçeli Karar Hakkı" ihlal edilmiş ve niçin cezalandırıldığı kendisine izah edilmemiştir.

Buna benzer sayısız misal verilebilecek bu konu, ilk derece mahkemesi hâkimlerini de, gerekçe yazmayarak "...direnme yasağı uyarınca bu şekilde karar verilmiştir." şeklindeki ibareleri kaleme almaya itmektedir.

İzah edilen sebeplerle 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin Anayasa'nın 36. ve 141. maddelerine aykırı olduğu düşünülmektedir.

h) İş Yükü, Usul Ekonomisi ve Yargıya Olan Güven Meselesi (Anayasa'nın 138. ve 141. Maddeleri);

Şimdiye kadar yapılan açıklamalar sırasında gösterilen somut örnekler yargılamanın basitliği, çabukluğu ve ucuzluğu ilkelerine bağlı olarak usul ekonomisine aykırı olduğu gibi, zaten ağır bir iş yükü altında olan ilk derece mahkemelerine de fazladan mesai olarak yansımaktadır.

5271 Sayılı Yasanın 289. maddesine aykırı olarak verilen her karar, Kanun Koyucu tarafından bölge adliye mahkemelerine verilen bir vazifenin, ilk derece mahkemelerine yaptırılması anlamına gelmektedir. Bölge adliye mahkemelerinin faaliyete geçmesiyle birlikte, yetişmiş birçok personeli bölge adliye mahkemelerine transfer edilen ilk derece mahkemeleri, hem personel anlamında, hem de iş yükünün fazlalığı bağlamında yargılama faaliyetlerini devam ettirmeye çalışmaktadırlar. Ne var ki, bu şartlara rağmen Yasa Koyucunun bölge adliye mahkemelerine yüklediği bir vazifeyi de üstlenip yerine getirme uğraşı vermektedirler. Ayrıca, bütün bu iş yüküyle mücadele eden ilk derece mahkemeleri mensuplarından, makul sürede herhangi bir hak ihlaline sebebiyet vermeden, sağlıklı yargılamalar yapmaları ve doğru hükümler tesis etmeleri beklenmektedir.

Bütün bunların yanında, bölge adliye mahkemeleri duruşma açmak yerine, bozma kararı verdiklerinde, fazladan posta ve tebligat gibi kırtasiye sarfına sebebiyet vermektedirler. Hatta, tek bir müzekkere ile istenebilecek belgeler için, bazen onlarca klasörden oluşan dosyaların noksan ikmali kararlarıyla postaya verilerek ilk derece mahkemelerine iade edildiği veya bozulduğu bilinmektedir.

Bu noktada, Anayasa'nın 141. maddesinin 4. fıkrasında ifadesini bulan usul ekonomisiyle örtüşmeyen bir israftan ziyade, bölge adliye mahkemelerini bozma kararları

verme noktasında motive eden ve bu yüzden yargıya olan güvenin sarsılmasına sebebiyet veren bir hususun da izah edilmesi gerektiği düşünülmektedir.

Bölge adliye mahkemeleri bozmaya veya noksan ikmaline hükmettiklerinde, karar numarası alan dosya çıkan işten sayılmaktadır. Bozma sonrası ilk derece mahkemesi tarafından tekrar karar verilir veya belirtilen noksan ikmal edilip dosya tekrar bölge adliye mahkemesine gönderildiğinde, UYAP tarafından dosya hatırlanmamakta ve ilk defa gelen bir dosya gibi tevzi puanı almaktadır.

Özellikle ikizi bulunan dairelerin, tevzi puanı kaygısıyla bozma veya noksan ikmalı kararları verme noktasında meyilli oldukları yönünde adalet teşkilatının içerisinde bir kanı oluşmaya başlamıştır. Zira, incelenip notlanan bir dosya bozulduğunda, tek dosyadan birden fazla tevzi puanı alınması söz konusu olacak, bu şekilde de yıl içerisinde bakılan gerçek dosya sayısının görünenden az olması sağlanacaktır. Bununla ilgili, Gaziantep 3. Ağır Ceza Mahkemesinin istatistik elde etme imkanı bulunmuyorsa da, tetkiki halinde bölge adliye mahkemeleri ceza dairelerinin, ikizleri faaliyete geçtikten sonra bozma kararı verme oranlarında değişim olup olmadığı tespit edilebilecektir.

Birtakım bölge adliye mahkemesi ceza dairelerinin, hemen her hususta bozma kararları vermeleri ve kesin nitelikteki bozma kararlarının denetlenememesi neticesinde, bu tür varsayımlar ileri sürülmesi yargıya olan güveni de zedelemektedir. Zira, yukarıdaki bölümlerde izah edildiği gibi, 5271 Sayılı Yasaya aykırı bozma kararlarının denetlenemez niteliğinin ve birtakım dairelerin kendilerini temyiz mahkemesi konumuna terfi ettirmelerinin tabii neticesi, yargıya olan güvenin zedelenmesi olacaktır.

İzah edilen sebeplerle 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin Anayasa'nın 138. ve 141. maddelerine aykırı olduğu düşünülmektedir.

Netice ve Talep;

Başlıklar altında izah edilen bütün bu hususların, Anayasa'nın 2. maddesinde ifadesini bulan bir Hukuk Devletinde kabul edilmeyeceğini, ikinci derece mahkemelerinin Anayasa'nın 9. maddesinde ifadesini bulan tarafsızlık özelliğini kaybetmelerine ve Anayasa'nın 36., 40. ve 141. maddelerinde düzenlenen hakların ihlaline sebebiyet verdiğini ve ilk derece mahkemelerinin aleyhine olacak biçimde Anayasa'nın 138. maddesine aykırı hareket edildiğini düşünen Gaziantep 3. Ağır Ceza Mahkemesi, bağlayıcılık özelliğini yitiren ve ihtiyaca cevap vermeyen 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin iptalini talep etmektedir.

B) 5271 Sayılı Yasa'nın 286. Maddesi Yönünden;

a) "Bozma Dışında Kalan" İbaresinin Yönünden (Anayasa'nın 2. 9. 36. 40. 138. ve 141. Maddeleri);

"A" başlıklı bölümde izah edildiği üzere, 5271 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin bağlayıcılık özelliğini kaybetmesinin ve zikredilen hak ihlallerine sebebiyet verilmesinin sebebi, aynı Yasanın 286. maddesinin 1. fıkrasında yer alan "...bozma dışında kalan" ibaresidir. Zira, bozma kararları denetlenemez niteliktedir ve bir Hukuk Devletinde, böyle bir yetkinin denetim dışı bırakılması kabul edilebilir değildir.

Her ne kadar, 5271 Sayılı Yasanın 308/A maddesi uyarınca, kesin nitelikteki bozma kararlarına itiraz edilebileceği yorumlanabilirse de, bölge adliye mahkemesi Cumhuriyet başsavcılıkları tarafından Yargıtay 9. Ceza Dairesinin 14.03.2022 tarih, 2021/24941 esas ve 2022/2216 karar sayılı ilamındaki gibi düşüncelerle bu yola tevessül edilemeyeceği kabul edilmektedir.

5271 Sayılı Yasaya uygun hareket edilmesi halinde, bölge adliye mahkemelerinin bozma kararlarının herhangi bir yasa yoluna tabi olmaması hukuki kabul edilebilecekse de, yukarıdaki bölümde izah edilen hukuka aykırılıkların ve hak ihlallerinin temel sebeplerinden biri olan "...bozma dışında kalan" ibaresinin, Anayasaya aykırı uygulamaların temel sebebi haline geldiği düşünülmektedir.

b) İkinci Fıkra Yönünden (Anayasa'nın 36. ve 40. Maddeleri);

5271 Sayılı Yasanın 286. maddesinin 2. fıkrasının "a", "b" "c" ve "d" bentlerinde zikredilen hallerde, temyiz yasa yoluna gidilememektedir. Ne var ki, bağlı, birlikte veya iştirak halinde işlenen suçlarda, temyiz yasa yolu denetimi açısından uygulamada sorunlar ortaya çıkmaktadır.

Mesela, suç örgütü yöneticisi olduğu gerekçesiyle mahkum edilen biri hakkında, 5237 Sayılı Yasanın 220. maddesinin 5. fıkrası uyarınca gerçekte rol almadığı örgütsel suçlar bakımından da mahkumiyet kararları verilmekte ve 5237 Sayılı Yasanın 58. maddesinin 9. fıkrası tatbik edilmektedir. Ancak, 5237 Sayılı Yasanın 220. maddesinin 1. fıkrasında öngörülen soyut ceza miktarının alt sınırı, gerek 7242 Sayılı Yasa ile değişmeden önce, gerekse söz konusu Yasa ile değiştikten sonra 5 yıl süreli hapis cezasından azdır. Buna göre, suç örgütü yöneticisi olduğu kabul edilen biri hakkında, bu suçla ilgili alt sınırdan ceza verildiğinde veya etkin pişmanlık hükümleri uyarınca indirimle gidildiğinde, bu hüküm istinaf yasa yolunda kesinleşmektedir. Hatta, iddia edildiği gibi bir suç örgütünün var olup olmadığıyla ilgili genel kabul dahi, Yargıtay denetimine tabi olmamaktadır.

İşte, bu noktada temyiz denetiminin sağlıklı yapılabilmesi adına bir sorun baş göstermektedir. Mesela, belirsiz sayıda yağma veya uyuşturucu madde ticareti suçunu işlemek amacıyla örgüt kurulduğu iddiası üzerine temellendirilen bir yargılama neticesinde, soyut ceza miktarlarının alt sınırı 10 yıl süreli hapis cezası olan nitelikli yağma veya uyuşturucu madde ticareti suçlarıyla ilgili ilk derece mahkemesi tarafından tesis edilen mahkumiyet hükümleri, etkin pişmanlık gibi cezada indirim yapılmasını gerektiren hallerin varlığı halinde dahi genellikle 5 yıl süreli haptisten daha fazla cezayı konu almaktadır. Ancak, örgüt yöneticisi olduğu gerekçesiyle tecziye edilen kişiyle ilgili 5237 Sayılı Yasanın 220. maddesinin 1. fıkrası uyarınca tayin edilecek 5 yıldan az süreli hapis cezasını konu olan mahkumiyet hükmü istinaf yasa yolunda kesinleştiği için, 5237 Sayılı Yasanın 220. maddesinin 5. fıkrası delaletiyle nitelikli yağma veya uyuşturucu madde ticareti suçundan da cezalandırılan bu kişi hakkındaki temyiz denetimi sübut açısından şekli olmaktan öteye geçmeyecektir.

Aslında, birtakım Yargıtay kararlarında, istinaf yasa yolunda kesinleşmiş olmalarına rağmen, nitelikli yağma veya uyuşturucu madde ticareti suçlarının sübutu açısından, suç örgütünün varlığına dair kabul ile örgüt yöneticiliği ile ilgili hükümlerin de temyiz denetimine dahil edildiğine şahit olunmaktadır. Ne var ki, bu hususla ilgili Yargıtay ceza dairelerinin taktiri ve içtihatları, hakkaniyetli olmakla birlikte usul hukuku bağlamında 5271 Sayılı Yasanın 286. maddesine aykırıdır. Kaldı ki, mevrud-i nasta içtihadı mesağ yoktur kaidesi ile Yargıtay'ın bu noktada istikrar kazanmış bir tatbikatının bulunmaması nazara alındığında, mevcut yasal

düzenleme "Yasa Yollarından Etkin Şekilde Yararlanma Hakkı"nın ihlaline sebebiyet vermektedir.

Aynı husus, suç örgütü üyesi oldukları veya suç örgütüne üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işledikleri gerekçesiyle tecziye edilen kişiler hakkında da geçerlidir. Zira, 5237 Sayılı Yasanın 220. maddesinin 2. fıkrası uyarınca mahkum edilen biri hakkında da, bu suçtan verilecek ceza miktarı 5 yıl süreli haptisten az olmaktadır. Bu durumda, örgüt üyesi olduğu veya örgüt adına suç işlediği tespit edilen kişi hakkında, işlediği nitelikli yağma veya uyuşturucu madde ticareti suçlarından tesis edilecek mahkumiyet hükümlerinde, örgüt yöneticilerinde olduğu gibi 5237 Sayılı Yasa'nın 58. maddesinin 9. fıkrası uygulanmaktadır. Ne var ki, 5237 Sayılı Yasa'nın 58. maddesinin 9. fıkrasının uygulanmasına neden olan örgüt kabulü ile suç örgütüne üye olma veya suç örgütüne üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işleme suçlarına dair hükümler istinaf yasa yolunda kesinleşmektedirler.

Yine, suç örgütüyle ilgili bütün hükümler istinaf yasa yolunda kesinleştiğinde, yağma suçu açısından 5237 Sayılı Yasanın 149. maddesinin 1. fıkrasının "f" ve "g" bentlerinin; uyuşturucu madde ticareti suçu açısından ise 5237 Sayılı Yasanın 188. maddesinin 5. fıkrasının uygulama şartları, temyiz yasa yolunda denetlenmemektedir.

İşte, sağlıklı bir temyiz denetiminin söz konusu olabilmesi için, örgüt faaliyeti kapsamında işlenen suçlarda olduğu gibi, bağlantılı suçlardan birinin temyiz yasa yoluna tabi olması halinde, diğer bağlantılı suçların da aynı yasa yoluna tabi olması gerektiği düşünülmektedir.

Benzer bir mesele, birlikte işlenen suçlar için de geçerlidir. Bu konuyla ilgili uygulamada en fazla karşılaşılan örnekler biri hırsızlık, konut dokunulmazlığını ihlal etme ve mala zarar verme suçlarının birlikte işlendiği eylemlerdir. Özellikle gece vakti işlenen bu tür eylemlerde, failer hakkında 5237 Sayılı Yasanın 142. maddesinin 2. fıkrasının "h" bendi ile birlikte aynı Yasanın 143. maddesi uyarınca 5 yıldan fazla süreli hapis cezalarına hükmedilmektedir. Ne var ki, konut dokunulmazlığını ihlal etme ve mala zarar verme suçlarından tesis edilen hükümler, 5 yıldan az süreli hapis veya adli para cezalarını konu almaktadırlar.

Bu gibi hükümleri konu alan ilk derece mahkemesi ilamları hakkında istinaf başvurusunun esastan reddine karar verildiğinde, konut dokunulmazlığını ihlal etme ve mala zarar verme suçlarına dair hükümler kesinleştirilip infaza verilmekte, bunlar adli sicil kayıtlarına işlenmekte ve bazen başka yargılamalarda tekerrüre esas alınmaktadır. Ne var ki, temyiz denetimi neticesinde, eylemin sübut bulmadığı veya vasıflandırmanın hatalı yapıldığı gibi gerekçelerle hırsızlık suçuna dair hükümlerin bozulması söz konusu olabilmektedir. İşte bu gibi durumlarda, temyiz denetimi için beklenen vetirede çoğu zaman infaz edilmiş olan konut dokunulmazlığını ihlal etme ve mala zarar verme suçları açısından, telafisi mümkün olmayan neticeler doğmakta, tekerrür uygulamaları nedeniyle farklı yargılamalarda sanıklar lehine getirilen düzenlemelerden yararlanamayan kişilerin mağduriyetine sebebiyet verilmektedir.

Nihayet, iştirak halinde işlenen suçlarda da aynı sorunla karşılaşılabilmektedir. Mesela, eylem tarihinde 18 yaşından küçük olmakla birlikte, iştirak iddiasıyla yaşı büyük faillerle birlikte yargılanan suça sürüklenen çocuklar hakkında, muhakeme neticesinde 5237 Sayılı Yasanın 31. maddesi uyarınca indirim yapılarak, yaşı büyüklerin aksine 5 yıl veya daha az süreli hapis cezalarına hükmedilmesi söz konusu olabilmektedir. Yahut, yaşı büyük failer hakkında

belirlenen temel ceza 6 yıl süreli hapis cezası olduğu halde, sanıklardan birisi için takdiri indirim yapıp cezası 5 yıl süreli hapis cezasına indirildiğinde, bu kişi hakkındaki hüküm, hakkında takdiri indirim yapılmayanların aksine istinaf yasa yolunda kesinleşmektedir.

İşte bu gibi durumlarda da, temyiz denetimi neticesinde eylemin sübut bulmadığı veya vasıflandırmanın hatalı yapıldığı gibi gerekçelerle diğer sanıklar hakkında tesis edilen hükümlerin bozulması söz konusu olabilmektedir. Ancak, birlikte işlenen suçlarla ilgili yukarıda izah edildiği gibi temyiz denetimi için beklenen vetirede çoğu zaman infaz edilmiş olan bu hükümler açısından, telafisi mümkün olmayan neticeler doğmakta, tekerrür uygulamaları nedeniyle farklı yargılamalarda sanıklar lehine getirilen düzenlemelerden yararlanamayan kişilerin mağduriyetine sebebiyet verilmektedir.

5271 Sayılı Yasanın 286. maddesinin 2. fıkrasının "e", "g", "h" ve "i" bentleri için de bağlı, birlikte veya iştirak halinde işlenen suçlar bakımından aynı sorunlarla karşılaşılması mümkündür.

İzah edilen sebeplerle 5271 Sayılı Yasanın 286. maddesinin 2. fıkrasının "a", "b", "c", "d", "e", "g", "h" ve "i" bentleri ile "...temyiz edilemez." ibaresinin Anayasa'nın 36. ve 40. maddelerine aykırı olduğu düşünülmektedir.

Netice ve Talep;

İzah edilen bütün bu hususların, Anayasa'nın 2., 9., 36., 40., 138. ve 141. maddelerine aykırı olduğunu düşünen Gaziantep 3. Ağır Ceza Mahkemesi, 5271 Yasa'nın 286. maddesinin 1. fıkrasında yer alan "...bozma dışında kalan" ibaresi ve aynı maddenin 2. fıkrasının "a", "b", "c", "d", "e", "g", "h" ve "i" bentleri ile "...temyiz edilemez." ibaresinin iptalini talep etmektedir.

C) 2802 Sayılı Yasanın 28. Maddesinin 4. ve 5. Fıkraları Yönünden;

Geçmişte, 2802 Sayılı Yasanın 28. maddesinin 4. ve 5. fıkraları yönünden, Anayasa Mahkemesinin 01.02.2024 tarih, 2024/19 esas ve 2024/23 karar sayılı ilamı ile mahkemenin yetkisizliği gerekçe gösterilerek başvurunun reddine karar verilmişse de, Gaziantep 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından, Anayasa'ya aykırı olduğu düşünülen bu maddelerin esastan görüşülerek iptali talep edilmektedir.

Zira, bölge adliye mahkemeleri tarafından düzenlenen not fişleriyle ilgili Yasa hükümleri, görülmekte olan davada doğrudan tatbik edilmiyor gibi görünmekteyse de, aslında ilk derece mahkemesi hâkimlerinin verecekleri kararlara doğrudan tesir etmektedir.

2802 Sayılı Yasanın 28. maddesinin 2. fıkrasında, uygulamada "Not Fişi" olarak isimlendirilen "Kanun Yolu Değerlendirme Formu"nun hangi esaslara göre düzenleneceği belirtilmiştir. Ne var ki, birtakım bölge adliye mahkemesi ceza daireleri tarafından, "A" başlıklı bölümde izah edilen hukuka aykırı bozma kararlarına direnç gösterme eğilimindeki hâkim ve Cumhuriyet savcılarını, not fişleri aracılığıyla bu tavırlarından caydırılmak istenmektedir.

Gerçekten de, "...fiili direnme", "...direnme yasağı" veya "...bölge adliye mahkemesi karar ve hükümlerine karşı direnilemeyeceği" şeklindeki ibarelerin yer aldığı bozma kararlarıyla ilgili düzenlenen not fişlerinin, ekseriyetle kötü not ihtiva ettiği ve bu şekildeki bozma kararları için kötü not verilmesinin genele yayılan bir teamül haline geldiği, ilk derece mahkemesi hâkim ve Cumhuriyet savcılarını tarafından bilinir haldedir. Yani, birtakım bölge

adliye mahkemesi ceza daireleri tarafından, "A" başlıklı bölümde izah edilen hukuka aykırı uygulamalara ve hak ihlallerine karşı direnç gösterme noktasında, ilk derece mahkemelerinde görev yapan hâkim ve Cumhuriyet savcılarını pasivize edilmektedir.

Ayrıca, not fişinin amacı dışında bu şekilde kullanılması, "Yeknesaklık ve Ulus Devleti Mefhumları Yönünden" başlıklı bölümde izah edildiği üzere hâkimlerin ve Cumhuriyet savcılarının, doktrinindeki görüşlerden ve Yargıtay uygulamalarından ziyade, görev yaptıkları yerin bağlı bulunduğu bölge adliye mahkemelerinin farklı tatbikatlarını uygulamak zorunda kalmalarına ve bu nedenle "...Anayasaya, kanuna ve hukuka uygun olarak vicdani kanaatlerine göre hüküm verirler." şeklindeki Anayasa'nın 138. maddesinin 1. fıkrasına aykırı olarak, benimsemedikleri ve vicdanen kabul etmedikleri kararları vermeye mecbur olmalarına yol açmaktadır.

Bu ise, Anayasa'nın 138. maddesinin hem 1., hem de 2. fıkralarına aykırılık teşkil etmekte, ilk derece mahkemelerinde görev yapan hâkim ve Cumhuriyet savcılarını "A" başlıklı bölümde izah edildiği üzere emir ve talimat verilmesi anlamına gelmekte ve onların Anayasaya, kanuna ve hukuka uygun olarak vicdani kanaatlerine göre karar vermelerini engellemektedir. Bu da, amacı dışında kullanılan not fişlerinin, dava konusu uyuşmazlığın esasıyla ilgili verilecek hükme doğrudan tesir ettiği anlamına gelmektedir.

İzah edilen sebeplerle 2802 Sayılı Yasanın 28. maddesinin 4. ve 5. fıkralarının Anayasa'nın 9. ve 138. maddelerine aykırı olduğu düşünülmektedir.

Netice ve Talep;

İzah edilen bütün bu hususların, Anayasa'nın 138. maddesinin ihlaline sebebiyet verdiğini düşünen Gaziantep 3. Ağır Ceza Mahkemesi, bağlayıcılık özelliğini yitirip amacı dışında kullanılan 2802 Sayılı Yasanın 28. maddesinin 4. ve 5. fıkralarının iptalini talep etmektedir.

D) Sorunların Çözümüne Dair Düşünceler;

Gaziantep 3. Ağır Ceza Mahkemesi, yukarıdaki başlıklar altında izah edilen hukuka aykırılıkların ve hak ihlallerinin önüne geçilebilmesi, hukuki süreçler arasındaki bağlantıların kopmasının önlenmesi, yargılama aşamalarının hukuki mecrasından çıkmasının önüne geçilmesi, başvurulabilecek usul araçlarının etkin kullanılabilmesi, hukuk kurallarının Ülke çapında yeknesak bir şekilde tatbik edilebilmesi, ilk derece mahkemelerinin asli hüviyetine kavuşturulabilmesi ve iş yükünün adil bir şekilde paylaşılabilmesi adına, bir uygulayıcı olarak aşağıdaki düşünceleri beyan etmektedir:

1-Hukuka aykırı bozma kararlarının önüne geçilebilmesi adına, 5271 Sayılı Yasanın iptali istenen 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin buna imkan vermeyecek biçimde yeniden düzenlenmesi ve mezkur maddede sayılan bozma sebeplerinin geniş yorumlanamayacağı ve bunlar dışında bozma kararı verilemeyeceğine dair emredici bir hüküm getirilmesi gerektiği düşünülmektedir.

2-İlk derece mahkemelerine, 5271 Sayılı Yasanın 289. maddesine aykırı olarak verildiği düşünülen bozma kararlarına karşı uyuşmazlık çıkarma yetkisi verilmesi gerektiği düşünülmektedir. Buna göre, bozma kararının hukuka aykırı olduğu düşünen ilk derece mahkemesinin görev, yetki ve birleştirme hususlarında olduğu gibi uyuşmazlık

çıkartılmasının önü açılarak, Yargıtay nezdinde uyuşmazlığın görev, yetki ve birleştirme uyuşmazlıklarında olduğu gibi esasa girilmeksizin hızlı bir şekilde çözüme kavuşturulması sağlanabilecektir.

3-Bölge adliye mahkemeleri ile ilk derece mahkemeleri arasındaki iş yükünün dengelenmesi, birtakım bölge adliye mahkemesi ceza dairelerinin hukuka aykırı bozma eğiliminin sona erdirilmesi ve en önemlisi, ilk derece mahkemelerinde görev yapan hâkim ve Cumhuriyet savcılarının maddi gerçeğe ulaşma ve adaleti sağlama yolunda gösterdikleri çabanın bölge adliye mahkemelerinin aleyhine olacak biçimde olumsuz etkilenmemesi adına, 5271 Sayılı Yasanın 289. maddesinde yer alan bozma sebeplerine ek olarak, suçun sübutuna doğrudan tesir edebilecek nitelikteki bir delilin toplanmadığı gerekçesiyle bölge adliye mahkemelerine bozma yetkisi verilmesi gerektiği düşünülmektedir.

4-Bölge adliye mahkemelerinin, bir dava ile ilgili ilk bozma kararında belirtmediği yeni bir gerekçeyle ikinci kez bozma kararı veremeyeceğine dair yasal düzenleme yapılması gerektiği düşünülmektedir. Zira uygulamada, ilk bozma gerekçeleri arasında zikredilmediği halde, yeni gerekçelerle ilk derece mahkemesi kararlarının ikinci veya üçüncü defa bozulduğu müşahade edilmektedir. Buna yönelik bir düzenleme ile bölge adliye mahkemelerinin, istinaf incelemesi için önlerine gelen dosyayı çok daha titiz bir şekilde incelemesi noktasında motive edilmesi sağlanacak, ilk bozma sebepleri arasında gösterilmeyen hususlarda duruşma açılarak eksikliğin veya hatanın bölge adliye mahkemesi tarafından giderilmesi mümkün olacak ve bu şekilde hak ihlalleri azaltılabilecektir.

5-Birtakım bölge adliye mahkemesi ceza dairelerinin hukuka aykırı bozma kararı verme noktasındaki eğilimlerinin önüne geçmek adına, mahkumiyet ve güvenlik tedbirleri dışında beraat hükmünü duruşma açmaksızın verme yetkisinin bölge adliye mahkemelerine verilmesi gerektiği düşünülmektedir. Bu noktada, Yargıtay Ceza Genel Kurulunun 31.05.2023 tarih, 2022/7-315 esas ve 2023/322 karar sayılı ve 05.07.2022 tarih, 2021/9-359 esas ve 2022/528 karar sayılı içtihatlarında da, duruşma açmaksızın beraat kararı verilmesinde hukuka aykırılık bulunmadığı belirtilmiş, ancak uygulamadaki tartışmalar sona ermemiştir.

6-Bölge adliye mahkemelerine gelen dosyalara bir kez tevzi puanı verilmesi ve fakat, bozma veya noksan ikmal sebebiyle karar numarası alınarak ilk derece mahkemelerine gönderilen dosyalar geri geldiğinde, UYAP tarafından dosyanın hatırlanması ve tekrar tevzi puanı verilmemesi için düzenleme yapılması gerektiği düşünülmektedir.

7-Bölge adliye mahkemelerinde görev yapan Cumhuriyet savcılarında tebliğname düzenleme zorunluğunun getirilmesi ve tebliğnamelere aykırı verilen daire kararlarını yasa yollarına taşıma noktasında onları motive edici düzenlemeler getirilmesi gerektiği düşünülmektedir. Bunun, hukuk kurallarının Ülke çapında yeknesak bir şekilde uygulanması noktasında etkili olabileceği düşünülmektedir.

8-Hukuk kurallarının Ülke çapında yeknesak bir şekilde uygulanabilmesine yönelik olarak, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı ve bölge adliye mahkemesi Cumhuriyet başsavcılıkları arasında koordine sağlanarak, Yargıtay tatbikatına aykırı bölge adliye mahkemesi kararlarının, Yargıtay'ın önüne getirilmesi noktasında düzenleme yapılması gerektiği, düşünülmektedir.

9-5271 Sayılı Yasanın 308/A maddesinin etkin bir şekilde uygulanabilmesi için, yasal düzenleme yapılması gerektiği düşünülmektedir.

10-Bağlı, birlikte ve iştirak halinde işlenen suçlarla ilgili tesis edilen hükümlerden birinin temyiz yasa yoluna tabi olması durumunda bağlı, birlikte ve iştirak halinde işlenen diğer bütün suçlara dair hükümlerin de aynı yasa yoluna tabi olmasının önünü açan yasal düzenleme yapılması gerektiği düşünülmektedir.

11-"Kanun Yolu Değerlendirme Formu" ile ilgili 2802 Sayılı Yasa hükümlerinin yeniden düzenlenmesi, not uygulamasının gerekçeli olmasının zaruri hale getirilmesi ve not fişlerine yönelik yapılacak itirazların, notu veren daire yerine Yargıtay veya en yakın bölge adliye mahkemesi başkanlar kurulu nezdinde incelenmesi gerektiği düşünülmektedir.

TALEP

Gaziantep 3. Ağır Ceza Mahkemesinde görülmekte olan davada uygulama yeri bulunan ve Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na aykırı oldukları düşünülen 5237 Sayılı Yasanın 280. maddesinin 1. fıkrasının "e" ve "f" bentlerinin; aynı Yasanın 286. maddesinin 1. fıkrasında yer alan "...bozma dışında kalan" ibaresinin; aynı maddenin 2. fıkrasının "a", "b", "c", "d", "e", "g", "h" ve "i" bentleri ile "...temyiz edilemez." ibaresinin ve 2802 Sayılı Yasanın 6723 Sayılı Yasa ile yeniden düzenlenen 28. maddesinin 4. ve 5. fıkralarının İPTALİNE,

Karar verilmesi, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 9. maddesine göre Türk Milleti adına yargı yetkisini kullanan bağımsız Gaziantep 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından talep olunur."